

Arrest

nr. 307 971 van 7 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT**
 A. Reyerslaan 41 / 8
 1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 15 november 2021, dient op 16 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 23 september 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 31 maart 2023.

1.3. Op 27 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun en soennitisch moslim te zijn, afkomstig uit het dorp Dand e-Bakarat Khan, district Surkhroot, provincie Nangarhar. U woonde tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw familie in uw geboortedorp.

Uw vader werkte tot 2014 voor verschillende Amerikaanse bedrijven. Hierna was hij twee jaar werkloos, waarna hij als bewaker begon te werken in wegenbouw. Dit deed hij twee en een half jaar alvorens zich aan te sluiten bij de nationale politie in Ghazni. Na anderhalf jaar werd hij tewerkgesteld bij de speciale eenheid waar hij ongeveer drie jaar dienst deed, tot aan de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Sinds 2008 tot de machtsovername ontving uw vader dreigbrieven van de taliban waarin ze hem vroegen om te stoppen met zijn werk voor de Amerikanen. Omwille van het werk van uw vader werd uw hele familie bedreigd. Sinds 2012, toen uw vader voor de Amerikanen in Ghazni begon te werken, kwamen de taliban ook langs bij u thuis. In totaal kwamen ze vier à vijf keer langs terwijl u nog in Afghanistan verbleef. De laatste keer was toen uw vader als bewaker in de wegenbouw werkte. Drie dagen na de machtsovername raakte uw vader vermist. U had twee maanden voor de machtsovername op 15 augustus 2021 het land al verlaten, maar uw moeder vertelde u dat uw vader naar de moskee ging en niet meer terugkwam. U hebt nog steeds niets van hem vernomen.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban nog ongeveer tien à vijftien keer langs bij u thuis. De laatste keer was twee weken voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk. U kwam aan in België op 15 november 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele taskara, een kopie van de taskara van uw ouders, enkele foto's van u en uw vader, enkele badges, certificaten en werkdocumenten van uw vader neer alsook foto's van uw vader in uniform, in verschillende settings.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Afghanistan door de professionele activiteiten van uw vader bij de Amerikanen, de nationale politie en de speciale eenheid, gedood zou worden door de taliban (CGVS, p.27).

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen aflegde die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker van internationale bescherming ernstig aantasten. Zo ondernam u meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16/11/2021 verklaarde u dat u zestien jaar oud was. In Roemenië had u dan weer opgegeven dat u geboren was op 03/05/2007. Uit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij op 02/12/2021, bleek dat u toen ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat is een verschil van minstens drie jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u met dit verschil geconfronteerd werd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, verklaarde u dat u zich vergiste (CGVS, p.4). Het is echter duidelijk dat u geprobeerd hebt om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en uw frauduleuze verklaringen doen daarom ook ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voor wat betreft uw vrees om omwille van het werk van uw vader bij de ANSF door de taliban gedood te worden moet erop gewezen worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader en uzelf jarenlang door de taliban gevisieerd werden en dat uw vader kort na de machtsovername verdween. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst was u niet in staat om de bedreigingen die uw vader, en bij uitbreiding uw hele familie, ontving aannemelijk te maken. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat het geduld van de taliban met betrekking tot uw vader, weinig plausibel is. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat de taliban uw vader sinds 2008 talloze dreigbrieven stuurden en daarbovenop sinds 2012 vier à vijf keer bij u thuis langskwamen, maar verder geen actie ondernamen. Uw vader heeft al die tijd zijn werk ongestoord kunnen verderzetten (CGVS, p.5,10,14,15,16,17). De weinig doortastende werkwijze van de taliban is opmerkelijk aangezien u tevens verklaarde dat er in uw regio na vier uur 's avonds geen overheid meer aanwezig was en de taliban de controle hadden (CGVS, p.10), wat er duidelijk op wijst dat de taliban weldegelijk de mogelijkheid hadden om directere actie te ondernemen tegen uw vader en uw familie. Het is in dit opzicht ook zeer frappant is dat uw vader al sinds 2008 door de taliban bedreigd werd (CGVS, p.15), maar hier op geen enkele manier op reageerde. Uw vader stopte weliswaar met werken voor de Amerikanen, niet omwille van de bedreigingen, maar simpelweg omwille van het feit dat het project afgerond was (CGVS, p.23). Gezien de ernst en de frequentie van de bedreigingen, in de vorm van dreigbrieven, maar ook fysieke bezoeken aan uw huis, is het compleet onaannemelijk dat uw vader niets ondernam om zichzelf maar zeker ook zijn gezin, dat expliciet bedreigd werd maar steeds in hetzelfde dorp deels onder de controle van de taliban bleef wonen, te beschermen (CGVS, p.10,24,25,26).

Wat betreft de dreigbrieven die uw vader ontving, is het vooreerst opmerkelijk dat u naliert deze te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorts wist u ook niet hoeveel dreigbrieven uw familie in de loop der jaren ontving (CGVS, p.16). U was ook niet in staat om fysiek bewijs neer te leggen. Als reden hiervoor verklaarde u dat de taliban drie dagen na de machtsovername uw huis doorzochten en de brieven meenamen (CGVS, p.16). Dat de taliban sinds 2008 dreigbrieven naar uw vader stuurden en deze vervolgens in 2021 terug meenamen, is compleet onlogisch.

Daarnaast kwamen de taliban ook meerdere keren bij u thuis langs. Sinds uw vader in Ghazni begon te werken, kwamen ze ongeveer vier à vijf keer langs (CGVS, p.17). Vooreerst kan er in dit opzicht gewezen worden op een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Ofschoon u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat de taliban u zeiden dat u tegen uw vader moest zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk en zich bij hen moest aansluiten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u zelf nooit met de taliban sprak (CGVS, p.19 & 20). Na confrontatie verklaarde u dat u dat niet zo gezegd had bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.26). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is echter geen voldoende uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ na afloop aan u voorgelezen en ondertekende u deze ook voor akkoord.

Voorts wist u niet wanneer ze voor de eerste keer langskwamen (CGVS, p.17). De laatste keer dat ze langskwamen, voor uw vertrek uit Afghanistan, was in de periode dat uw vader als bewaker in de wegenbouw werkte (CGVS, p.18). U kon geen enkele indicatie geven over wanneer dit exact was, ondanks het feit dat u zelf thuis was (CGVS, p.18). Dat de taliban hierna niet meer langskwamen, hoewel uw vader nog anderhalf jaar bij de nationale politie en drie jaar bij de speciale eenheid werkte (CGVS, p.5), is compleet onaannemelijk. Temeer daar ze wel nog dreigbrieven stuurden.

Aangezien u niet in staat was om de bedreigingen die uw vader omwille van zijn professionele activiteiten ontving aannemelijk te maken, kan er logischerwijs geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u persoonlijk ook door hen bedreigd werd. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde u dat uw hele familie bedreigd werd door de taliban, u en andere familieleden omdat uw vader weigerde bij hen aan te sluiten (CGVS, p.14 & 24). Even later beweerde u echter dat er niemand anders in uw familie bedreigd werd omdat er niemand oud genoeg was, u was de oudste zoon dus u en uw vader werden bedreigd (CGVS, p.27). Deze verklaringen vallen onmogelijk met elkaar te rijmen. Het is in dit opzicht tevens compleet onaannemelijk dat uw hele familie, net zoals uzelf, bedreigd werd door de taliban, maar nog steeds in hetzelfde dorp leven. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent wat de taliban met u wilden doen. U verklaarde eerst dat de taliban ermee dreigden uw familie te vermoorden indien uw vader niet stopte met zijn werk (CGVS, p.14). Even later herhaalde u dat de taliban u ook zouden vermoorden (CGVS, p.24). Echter, hierna stelde u dat de taliban u vroegen om voor hen te werken aangezien uw vader dit niet wilde doen (CGVS, p.24). U kon hierbij echter niet aantonen waarom ze u specifiek wilden rekruteren. U had geen speciale vaardigheden die nuttig konden zijn voor de taliban (CGVS, p.25). U stelde dat de taliban uw vader wilden rekruteren door zijn professionele activiteiten en de nuttige ervaring die hij daarbij opgedaan had (CGVS, p.24). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat de taliban u wilden rekruteren aangezien de ervaring van uw vader niet van u op toepassing is. Wanneer u expliciet gevraagd werd of de taliban u wilden doden of rekruteren, stelde u opnieuw dat ze u wilden doden (CGVS, p.25). Door deze tegenstrijdige verklaringen komt uw geloofwaardigheid verder op de helling te staan.

Tot slot haalde u ook aan dat de taliban na uw vertrek nog tien à vijftien keer langskwamen op zoek naar u (CGVS, p.8). U bent echter niet in staat om deze bewering aannemelijk te maken. Zoals hierboven reeds aangestipt werd, was de laatste keer dat de taliban bij u thuis langskwamen toen uw vader nog bij de wegenbouw werkte, ongeveer vier en een half jaar voor uw vertrek. Dat de taliban na vier en een half jaar opnieuw langskwamen en naar u vroegen is compleet onaannemelijk. Voorts is het ook zeer opmerkelijk dat

ze in de periode vanaf 2012 tot de machtsovername in augustus 2021 vier à vijf keer langskwamen, terwijl ze in de periode vanaf de machtsovername tot twee weken voor uw persoonlijk onderhoud tien à vijftien keer langskwamen. Dat ze meer doortastend op zoek gingen naar u dan naar uw vader is compleet onlogisch aangezien uw vader de oorzaak was van de bedreigingen die de taliban tegenover u uitten. Voorts kan er ook gewezen worden op een incoherentie in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat de taliban tot twee weken voor uw persoonlijk onderhoud nog langskwamen op zoek naar u. Enkele dagen nadat uw vader vermist raakte, op de derde dag na de machtsovername, is uw familie bij uw maternale oom gaan wonen (CGVS, p.26). Dat de taliban nog meerdere keren langskwamen ondanks het feit dat er niemand meer in dat huis woonde, is op z'n minst opmerkelijk. Voorts verklaarde u dat de taliban nooit bij uw maternale oom langskwamen, enkel uw eigen huis werd doorzocht (CGVS, p.26). Dit is frappant aangezien het huis van uw maternale oom naast dat van u gelegen was, jullie deelden zelfs een muur (CGVS, p.6).

Tot slot legt u ook geen overtuigende verklaringen over uw verdwijning van uw vader af. Zo vertelt u dat uw vader drie dagen na de machtsovername door de taliban opeens verdween. Uw vader ging naar de moskee en kwam niet meer terug naar huis (CGVS, p.23). Sindsdien hebben jullie geen nieuws meer van uw vader (CGVS, p.14). Deze spoorloze verdwijning van uw vader in uw dorp op een moment dat het gezien de gebedstijd drukker is mag zeer verwonderlijk (CGVS, p.24). Temeer daar de inspanningen die jullie leverden om uw vader terug te vinden eerder pover zijn. Jullie belden zijn vrienden en vroegere collega's op met de vraag of uw vader hen gecontacteerd had, zonder resultaat (CGVS, p.24). Andere pogingen om uw vader terug te vinden hebben jullie niet ondernomen, zo blijkt uit uw verklaringen. Nochtans verdween uw vader uit uw eigen dorp waardoor er zeker van jullie verwacht kan worden dat jullie vooral in uw eigen dorp en omstreken zoektochten organiseerden, en de lokale inwoners en in het bijzonder de lokale verantwoordelijken en later ook de taliban aanspraken om nieuws over uw vader te weten te komen. De beperkte pogingen die uw familie ondernam om uw vader terug te vinden doet sterk twijfelen aan de voorgehouden verdwijning van uw vader. Hoe dan ook moet er uit uw verklaringen afgeleid worden dat zijn verdwijning niet het werk van de taliban was, aangezien de taliban ook na zijn verdwijning bij u thuis langskwam op zoek naar uw vader (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen over het lot van uw vader kan bijgevolg geenszins afgeleid worden dat er voor u louter omwille van het werk van uw vader een beschermingsnood zou zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het voorgaande, kan er niet het minste geloof aan het conflict van u en uw familie met de taliban gehecht worden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin u en uw vader zich volgens uw verklaringen in Afghanistan (zouden) bevinden niet aan.

Bovendien moet er wat uw situatie betreft worden opgemerkt dat uit de hierboven geciteerde informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze stukken hebben louter betrekking op de identiteit van u en uw ouders, het werk van uw vader en jullie familieband maar hebben geen bewijskracht inzake de ingeroepen asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, §2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas en voert hieromtrent een betoog.

Tevens stelt hij dat hij bij terugkeer het risico zal lopen om als "verwesterd" te worden beschouwd, niet zal voldoen aan de praktijken die door de taliban worden toegepast en het risico zal lopen te worden ontvoerd, gemarteld en zelfs gedood. Hij verwijst in dit verband naar een rapport van Nansen, het EASO COI-rapport van januari 2022 en arrest nr. 278 653 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 12 oktober 2022 en licht vervolgens zijn verwestering concreet toe.

Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan onderlijnt verzoeker dat er geen aanwijzingen zijn dat de situatie zich zodanig heeft gestabiliseerd dat het risico voor burgers naar behoren kan worden beoordeeld op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verwijzend naar het EASO-rapport van november 2021 en van april 2022 stipt hij aan dat momenteel niet met zekerheid kan worden gezegd dat een burger, louter vanwege zijn aanwezigheid in het land, niet het risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon. Bovendien haalt hij aan dat, gelet op de mediaonderdrukking door de taliban, informatiebronnen gecensureerd zijn en dat de gegevens met een grote omzichtigheid moeten worden geanalyseerd. Hij vermeldt voorts een artikel van "Le Monde" dat duidt op een splitsing tussen een pro-openheid factie en een conservatieve factie binnen de taliban. Hij verwijt de commissaris-generaal niet te hebben onderzocht of er sprake was van persoonlijke omstandigheden die het risico op willekeurig geweld zouden kunnen vergroten en geen analyse te hebben gemaakt van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar. Betreffende de veiligheidssituatie aldaar citeert verzoeker uit de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

Voor wat betreft de sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan citeert verzoeker vooreerst uit een verklaring van het Wereldvoedselprogramma en wijst zo op de hongersnood waarmee Afghanistan geconfronteerd wordt. Vervolgens haalt hij een rapport van Human Rights Watch aan waaruit hij afleidt dat de sociaaleconomische situatie in Afghanistan alarmerend is. Hij meent dat de humanitaire crisis wel degelijk het gevolg is van handelen van specifieke actoren en dat de situatie in Afghanistan met een grote gematigdheid dient te worden geanalyseerd, gelet op het EASO COI-rapport van januari 2022 waarin het groot gebrek aan informatie wordt aangekaart. Hij erkent verder dat de huidige crisis gedeeltelijk verband houdt met de droogte, maar wijst tevens op de politieke oorzaken ervan waardoor voedselonzeekerheid reeds lang een bestaand probleem is. Ook merkt hij op dat de internationale hulp sinds de machtsovername werd afgesneden en dat de taliban voedsel en geld afpersen van de gemeenschappen. Hij concludeert dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van specifieke acties van specifieke actoren en verwijst in dit verband naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Hij stelt tot slot dat de humanitaire crisis in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie beschreven in het "*Sufi en Elmi*"-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Tot slot stelt verzoeker dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing en na een zeer beperkt onderzoek van zijn verhaal, in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur, misbruik heeft gemaakt van zijn

bevoegdheden door een beslissing te nemen zonder zijn individuele situatie in het geheel te hebben onderzocht.

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- artikel van de website "The Conversation" van 8 februari 2022 (stuk 2);
- artikel van de website "Le Monde" van 7 januari 2022 (stuk 3);
- artikel van RFS van 23 februari 2023 (stuk 4);
- artikel van "Le Monde" van 14 februari 2023 (stuk 5);
- arbeidsovereenkomst bij B.F.S. (stuk 6);
- attest van zijn werkgever A.J. & H. (stuk 7);
- arbeidsovereenkomsten bij U. nv (stuk 8).

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 15 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze aanvullende nota van 22 maart 2024 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat het

onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is, dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk gevisieerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie gevisieerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds gevisieerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterende jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

Hij legt bij zijn aanvullende nota ter staving van zijn verwestering attesten neer van zijn werkgever, een eigen verklaring, verklaringen van collega's, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, een "*individuele overeenkomst tot toekenning van maaltijdcheques in elektronische vorm*" en een blanco formulier "*Aansluiting bij de ziekenhuisopname verzekering*" met het logo van het bedrijf waar hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft ondertekend.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*"

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de gegevens van de media in Afghanistan met grote omzichtigheid moeten worden geanalyseerd, aangezien de informatiebronnen gecensureerd zijn. Voorts wijst hij er ook op dat uit een rapport van EASO van januari 2022 blijkt dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban, dat de situatie zeer onstabiel blijft en momenteel geen conclusies kunnen getrokken worden over de situatie in Afghanistan en hoe deze zich in de toekomst zal ontwikkelen. Eveneens stelt hij dat veel journalisten geëvacueerd werden of moesten vluchten en de media voor veel uitdagingen stond, waaronder een gebrek aan middelen en beperkingen op de mediavrijheid, dat het bijgevolg zeldzaam werd om te rapporteren over gebeurtenissen die buiten Kabul plaatsvonden, dat een aantal bronnen is gestopt met het publiceren of bijwerken van documenten die belangrijk waren voor de productie van COI over Afghanistan, dat op 18 september 2021 de Afghaanse onafhankelijke mensenrechtencommissie heeft laten weten dat zij haar functie niet kan vervullen omdat alle kantoren door taliban-troepen bezet zijn en dat de situatie in Afghanistan daarom met grote gematigdheid moet worden geanalyseerd.

De Raad wijst er op dat het CGVS bij aanvullende nota van 15 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 opnieuw een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn

verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Dit onderdeel van het enig middel is daarom onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zijn vader voor verschillende Amerikaanse bedrijven, bij de nationale politie in Ghazni en bij de speciale eenheid heeft gewerkt en hij en zijn familie omwille van deze professionele activiteiten sinds 2008 bedreigingen van de taliban ontvangen. Verzoeker verklaart dat zijn vader drie dagen na de machtsovername door de taliban verdween.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn asielprocedure verklaringen aflegde die zijn algemene geloofwaardigheid als verzoeker om internationale bescherming ernstig aantasten, dat hij meermaals een manifeste poging tot leeftijdsfraude ondernam, dat hij tijdens zijn aanmelding bij de DVZ op 16 november 2021 verklaarde dat hij zestien jaar oud was, dat hij in Roemenië dan weer had opgegeven dat hij geboren was op 3 mei 2007, dat uit het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij op 2 december 2021, bleek dat hij toen ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede inschatting is, dat dat een verschil is van minstens drie jaar tussen zijn leeftijd op basis van zijn beweerde geboortedatum en zijn werkelijke leeftijd, dat wanneer hij met dit verschil geconfronteerd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, hij verklaarde dat hij zich vergiste, dat het echter duidelijk is dat hij geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd en te doen geloven dat hij minderjarig is, dat zijn leeftijd een essentieel element is van zijn identiteit en zijn frauduleuze verklaringen daarom ook ernstig afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan de problemen van verzoeker en zijn vader met de taliban omdat:

“Voor wat betreft uw vrees om omwille van het werk van uw vader bij de ANSF door de taliban gedood te worden moet erop gewezen worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader en uzelf jarenlang door de taliban geïnterviewd werden en dat uw vader kort na de machtsovername verdween. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst was u niet in staat om de bedreigingen die uw vader, en bij uitbreiding uw hele familie, ontving aannemelijk te maken. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat het geduld van de taliban met betrekking tot uw vader, weinig plausibel is. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat de taliban uw vader sinds 2008 talloze dreigbrieven stuurden en daarbovenop sinds 2012 vier à vijf keer bij u thuis langskwamen, maar verder geen actie ondernamen. Uw vader heeft al die tijd zijn werk ongestoord kunnen verderzetten (CGVS, p.5,10,14,15,16,17). De weinig doortastende werkwijze van de taliban is opmerkelijk aangezien u tevens verklaarde dat er in uw regio na vier uur 's avonds geen overheid meer aanwezig was en de taliban de controle hadden (CGVS, p.10), wat er duidelijk op wijst dat de taliban weldegelijk de mogelijkheid hadden om directere actie te ondernemen tegen uw vader en uw familie. Het is in dit opzicht ook zeer frappant is dat uw vader al sinds 2008 door de taliban bedreigd werd (CGVS, p.15), maar hier op geen enkele manier op reageerde. Uw vader stopte weliswaar met werken voor de Amerikanen, niet omwille van de bedreigingen, maar simpelweg omwille van het feit dat het project afgerond was (CGVS, p.23). Gezien de ernst en de frequentie van de bedreigingen, in de vorm van dreigbrieven, maar ook fysieke bezoeken aan uw huis, is het compleet onaannemelijk dat uw vader niets ondernam om zichzelf maar zeker ook zijn gezin, dat expliciet bedreigd werd maar steeds in hetzelfde dorp deels onder de controle van de taliban bleef wonen, te beschermen (CGVS, p.10,24,25,26).

Wat betreft de dreigbrieven die uw vader ontving, is het vooreerst opmerkelijk dat u niet deze te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorts wist u ook niet hoeveel dreigbrieven uw familie in de loop der jaren ontving (CGVS, p.16). U was ook niet in staat om fysiek bewijs neer te leggen. Als reden hiervoor verklaarde u dat de taliban drie dagen na de machtsovername uw huis doorzochten en de brieven meenamen (CGVS, p.16). Dat de taliban sinds 2008 dreigbrieven naar uw vader stuurden en deze vervolgens in 2021 terug meenamen, is compleet onlogisch.

Daarnaast kwamen de taliban ook meerdere keren bij u thuis langs. Sinds uw vader in Ghazni begon te werken, kwamen ze ongeveer vier à vijf keer langs (CGVS, p.17). Vooreerst kan er in dit opzicht gewezen worden op een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Ofschoon u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat de taliban u zeiden dat u tegen uw vader moest zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk en zich bij hen moest aansluiten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5),

verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u zelf nooit met de taliban sprak (CGVS, p.19 & 20). Na confrontatie verklaarde u dat u dat niet zo gezegd had bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.26). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen is echter geen voldoende uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ na afloop aan u voorgelezen en ondertekende u deze ook voor akkoord.

(...)De laatste keer dat ze langskwamen, voor uw vertrek uit Afghanistan, was in de periode dat uw vader als bewaker in de wegebouw werkte (CGVS, p.18). U kon geen enkele indicatie geven over wanneer dit exact was, ondanks het feit dat u zelf thuis was (CGVS, p.18). Dat de taliban hierna niet meer langskwamen, hoewel uw vader nog anderhalf jaar bij de nationale politie en drie jaar bij de speciale eenheid werkte (CGVS, p.5), is compleet onaannemelijk. Temeer daar ze wel nog dreigbrieven stuurden.

Aangezien u niet in staat was om de bedreigingen die uw vader omwille van zijn professionele activiteiten ontving aannemelijk te maken, kan er logischerwijs geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u persoonlijk ook door hen bedreigd werd. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde u dat uw hele familie bedreigd werd door de taliban, u en andere familieleden omdat uw vader weigerde bij hen aan te sluiten (CGVS, p.14 & 24). Even later beweerde u echter dat er niemand anders in uw familie bedreigd werd omdat er niemand oud genoeg was, u was de oudste zoon dus u en uw vader werden bedreigd (CGVS, p.27). Deze verklaringen vallen onmogelijk met elkaar te rijmen. Het is in dit opzicht tevens compleet onaannemelijk dat uw hele familie, net zoals uzelf, bedreigd werd door de taliban, maar nog steeds in hetzelfde dorp leven. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent wat de taliban met u wilden doen. U verklaarde eerst dat de taliban ermee dreigden uw familie te vermoorden indien uw vader niet stopte met zijn werk (CGVS, p.14). Even later herhaalde u dat de taliban u ook zouden vermoorden (CGVS, p.24). Echter, hierna stelde u dat de taliban u vroegen om voor hen te werken aangezien uw vader dit niet wilde doen (CGVS, p.24). U kon hierbij echter niet aantonen waarom ze u specifiek wilden rekruteren. U had geen speciale vaardigheden die nuttig konden zijn voor de taliban (CGVS, p.25). U stelde dat de taliban uw vader wilden rekruteren door zijn professionele activiteiten en de nuttige ervaring die hij daarbij opgedaan had (CGVS, p.24). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat de taliban u wilden rekruteren aangezien de ervaring van uw vader niet van u op toepassing is. Wanneer u expliciet gevraagd werd of de taliban u wilden doden of rekruteren, stelde u opnieuw dat ze u wilden doden (CGVS, p.25). Door deze tegenstrijdige verklaringen komt uw geloofwaardigheid verder op de helling te staan.

Tot slot haalde u ook aan dat de taliban na uw vertrek nog tien à vijftien keer langskwamen op zoek naar u (CGVS, p.8). U bent echter niet in staat om deze bewering aannemelijk te maken. Zoals hierboven reeds aangestipt werd, was de laatste keer dat de taliban bij u thuis langskwamen toen uw vader nog bij de wegebouw werkte, ongeveer vier en een half jaar voor uw vertrek. Dat de taliban na vier en een half jaar opnieuw langskwamen en naar u vroegen is compleet onaannemelijk. (...)Voorts kan er ook gewezen worden op een incoherentie in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat de taliban tot twee weken voor uw persoonlijk onderhoud nog langskwamen op zoek naar u. Enkele dagen nadat uw vader vermist raakte, op de derde dag na de machtsovername, is uw familie bij uw maternale oom gaan wonen (CGVS, p.26). Dat de taliban nog meerdere keren langskwamen ondanks het feit dat er niemand meer in dat huis woonde, is op z'n minst opmerkelijk. Voorts verklaarde u dat de taliban nooit bij uw maternale oom langskwamen, enkel uw eigen huis werd doorzocht (CGVS, p.26). Dit is frappant aangezien het huis van uw maternale oom naast dat van u gelegen was, jullie deelden zelfs een muur (CGVS, p.6).

Tot slot legt u ook geen overtuigende verklaringen over uw verdwijning van uw vader af. Zo vertelt u dat uw vader drie dagen na de machtsovername door de taliban opeens verdween. Uw vader ging naar de moskee en kwam niet meer terug naar huis (CGVS, p.23). Sindsdien hebben jullie geen nieuws meer van uw vader (CGVS, p.14). Deze spoorloze verdwijning van uw vader in uw dorp op een moment dat het gezien de gebedstijd drukker is mag zeer verwonderlijk (CGVS, p.24). Temeer daar de inspanningen die jullie leverden om uw vader terug te vinden eerder pover zijn. Jullie belden zijn vrienden en vroegere collega's op met de vraag of uw vader hen gecontacteerd had, zonder resultaat (CGVS, p.24). Andere pogingen om uw vader terug te vinden hebben jullie niet ondernomen, zo blijkt uit uw verklaringen. Nochtans verdween uw vader uit uw eigen dorp waardoor er zeker van jullie verwacht kan worden dat jullie vooral in uw eigen dorp en omstreken zoektochten organiseerden, en de lokale inwoners en in het bijzonder de lokale verantwoordelijken en later ook de taliban aanspraken om nieuws over uw vader te weten te komen. De beperkte pogingen die uw familie ondernam om uw vader terug te vinden doet sterk twijfelen aan de voorgehouden verdwijning van uw vader. Hoe dan ook moet er uit uw verklaringen afgeleid worden dat zijn verdwijning niet het werk van de taliban was, aangezien de taliban ook na zijn verdwijning bij u thuis langskwam op zoek naar uw vader (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen over het lot van uw vader kan bijgevolg geenszins afgeleid worden dat er voor u louter omwille van het werk van uw vader een beschermingsnood zou zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het voorgaande, kan er niet het minste geloof aan het conflict van u en uw familie met de taliban gehecht worden. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin u en uw vader zich volgens uw verklaringen in Afghanistan (zouden) bevinden niet aan.

Bovendien moet er wat uw situatie betreft worden opgemerkt dat uit de hierboven geciteerde informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze stukken hebben louter betrekking op de identiteit van u en uw ouders, het werk van uw vader en jullie familieband maar hebben geen bewijskracht inzake de ingeroepen asielmotieven."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Betreffende het motief dat het zeer frappant is dat verzoekers vader al sinds 2008 door de taliban bedreigd werd maar hier op geen enkele manier op reageerde, dat hij weliswaar stopte met werken voor de Amerikanen, niet omwille van de bedreigingen maar simpelweg omwille van het feit dat het project afgerond was en dat gezien de ernst en de frequentie van de bedreigingen in de vorm van dreigbrieven, maar ook van fysieke bezoeken aan zijn huis, het compleet onaannemelijk is dat zijn vader niets ondernam om zichzelf maar zeker ook zijn gezin, dat expliciet bedreigd werd maar steeds in hetzelfde dorp, deels onder de controle van de taliban, bleef wonen, te beschermen, stelt verzoeker dat zijn vader zijn baan niet kon opzeggen, dat het immers hun enige bestaansmiddel was en dat hij met zijn salaris in de behoeften van zijn hele gezin moest voorzien.

De Raad merkt op dat het verzoeker in de bestreden beslissing niet wordt tegengeworpen dat zijn vader zijn baan niet heeft opgezegd. Er wordt slechts vastgesteld dat verzoekers vader stopte met werken voor de Amerikanen, niet omwille van de bedreigingen maar simpelweg omwille van het feit dat het project afgerond was, hetgeen verzoeker met voorgaand betoog geenszins betwist. Wat verzoeker in de bestreden beslissing wel wordt tegengeworpen is dat gezien de ernst en de frequentie van de bedreigingen in de vorm van dreigbrieven, maar ook van fysieke bezoeken aan zijn huis, het compleet onaannemelijk is dat zijn vader niets ondernam om zichzelf maar zeker ook zijn gezin, dat expliciet werd bedreigd maar steeds in hetzelfde dorp, deels onder controle van de taliban, bleef wonen, te beschermen. Verzoekers betoog, dat louter bestaat uit een toelichting waarom zijn vader zijn baan niet kon opzeggen, werpt geen ander licht op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing. Immers, zelfs indien zou aangenomen worden dat verzoekers vader zijn baan niet kon opzeggen, blijft het compleet onaannemelijk dat verzoekers vader, in de geschetste omstandigheden, geen maatregelen, anders dan het opzeggen van zijn baan, nam om zichzelf maar zeker ook zijn gezin te beschermen. Hierbij benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat het volgens verzoeker ook gaat om fysieke bezoeken aan het huis en het bedreigen van het gezin maar dat het gezin steeds in hetzelfde dorp, dat deels onder de controle van de taliban stond, is blijven wonen.

4.7.1.5. Betreffende het motief dat het opmerkelijk is dat hij naliert om de dreigbrieven die zijn vader ontving te vermelden bij de DVZ, stelt verzoeker dat hem tijdens zijn interview bij DVZ werd gevraagd om zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan heel kort samen te vatten, dat hij daarom over het beroep van zijn vader en de problemen die daarmee gepaard gingen vertelde, wetende dat hij zijn verhaal in het volgende interview uitgebreid zou kunnen toelichten.

De Raad merkt op dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins ontslaat van de medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk de asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Immers, de verzoeker om internationale bescherming wordt er bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ op gewezen dat wordt verwacht dat hij kort

maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldde, zo ook de dreigbrieven van de taliban die mee de kern uitmaken van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker op algemene wijze stelt dat het regelmatig voorkomt dat asielzoekers aangeven dat ze geen tijd hebben gehad om alle redenen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten uit te leggen of dat ze onder druk zijn gezet door de ambtenaar bij DVZ, schuift hij een aantal hypothesen naar voren waarin volgens hem zijn nalaten om de ontvangen dreigbrieven te vermelden aannemelijker zou moeten zijn, zonder te stellen dat één of meerdere van deze hypothesen zich in zijn geval effectief voordeden. De Raad wijst er in dit verband ook op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn kort interview op de DVZ goed ging, dat hij geen opmerkingen heeft bij dit interview op de DVZ en dat hij alle redenen heeft kunnen geven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3).

Betreffende het motief dat verzoeker niet wist hoeveel dreigbrieven zijn familie in de loop der jaren ontving, stelt hij dat zijn vader talloze dreigbrieven heeft ontvangen, dat hij denkt dat hij er vier of vijf heeft gekregen, dat hij echter nog jong was en zijn ouders hem niet alles in detail vertelden omdat ze hem niet bang of ongerust wilden maken. Met zijn betoog bevestigt hij in wezen voornoemd motief. De Raad stelt vast dat dit terecht als opmerkelijk wordt aangemerkt door verweerder, daar van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker, de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de frequentie van de schriftelijke bedreigingen van de taliban aan zijn familie. De bedreigingen, in elke vorm, zowel de fysieke bezoeken aan hun huis als de jarenlange schriftelijke dreigbrieven, vormen de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn moeder met wie hij nog steeds contacten onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

Waar verzoeker stelt dat de taliban, zoals hij uitlegde, uiteindelijk vijf dagen na de machtsovername zijn huis kwamen doorzoeken en ze alle documenten meenamen, inclusief de ontvangen dreigbrieven, dat deze dreigbrieven dus door de taliban werden meegenomen en hij dus geen enkel bewijsmateriaal ter onderbouwing van zijn asielaanvraag kan overleggen, komt hij in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen op het CGVS. Dergelijk verweer is dan ook niet van aard om de motieven in de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat wat betreft de dreigbrieven die verzoekers vader ontving, verzoeker niet in staat was om fysiek bewijs neer te leggen, dat hij als reden hiervoor verklaarde dat de taliban drie dagen na de machtsovername zijn huis doorzochten en de brieven meenamen, dat het compleet onlogisch is dat de taliban sinds 2008 naar zijn vader dreigbrieven stuurden en deze vervolgens in 2021 terug meenamen, te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

4.7.1.6. Betreffende de motieven dat er sprake is van een opvallende tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen, dat ofschoon hij bij de DVZ nog beweerde dat de taliban hem zeiden dat hij tegen zijn vader moest zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk en zich bij hen moest aansluiten, hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij zelf nooit met de taliban sprak, dat hij na confrontatie verklaarde dat hij dat niet zo had gezegd bij de DVZ, dat het louter ontkennen van eerdere verklaringen echter geen voldoende uitleg is voor bovenstaande tegenstrijdigheid en dat zijn verklaringen op de DVZ bovendien na afloop aan hem voorgelezen werden en hij deze ook voor akkoord ondertekende, stelt verzoeker dat er enige verwarring bestond in zijn verklaringen, dat hij nooit een gesprek heeft gehad met de taliban, maar dat het via dreigbrieven was dat de taliban zijn vader vroegen zijn werk stop te zetten, dat zij het ook ter sprake hebben gebracht tijdens hun bezoek aan hun woning via de deur tijdens hun gesprek met zijn moeder, dat er dus geen reden is om een tegenstrijdigheid in zijn opmerkingen vast te stellen, maar eenvoudigweg een misverstand tussen de gemachtigde en hem.

De Raad benadrukt in dit verband dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, waarbij aldus wordt overgegaan tot het bevestigen van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring, geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken of te herstellen.

Waar verzoeker stelt dat er enige verwarring bestond in zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Van verzoeker kan aldus redelijkerwijze worden verwacht dat hij tijdens de vragenlijst op de DVZ voldoende nauwkeurige en

consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen. De Raad merkt nog op dat verzoeker, door te stellen dat er enige verwarring bestond in zijn verklaringen, eraan voorbij gaat dat zijn verklaringen op de DVZ na afloop aan hem werden voorgelezen en dat hij deze ook voor akkoord ondertekende, en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen opmerkingen te hebben bij het interview op de DVZ (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3).

Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat de taliban zeiden dat hij tegen zijn vader moest zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk, hetgeen niet strookt met zijn latere verklaringen op het CGVS dat hij nooit zelf rechtstreeks met de taliban heeft gesproken (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19), dat de taliban langskwamen en van achter de deur tegen zijn moeder hebben gezegd dat als haar man niet zou stoppen, ze haar zoon, verzoeker, zouden meenemen en doden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 26). De verklaring bij de DVZ *“Ze zeiden dat ik tegen mijn vader moest zeggen dat hij moest stoppen met zijn werk”*, kan geenszins geïnterpreteerd of gelezen worden in de zin dat verzoeker nooit een gesprek heeft gehad met de taliban maar dat het via dreigbrieven was dat de taliban zijn vader vroegen zijn werk stop te zetten. Immers heeft verzoeker in dit laatste scenario waarbij de communicatie gebeurde via dreigbrieven geen enkele rol terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat hij zijn vader moest zeggen dat hij met zijn werk moest stoppen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat er geen reden is om een tegenstrijdigheid in zijn opmerkingen vast te stellen of dat er eenvoudigweg een misverstand was tussen de gemachtigde en hem. Hij slaagt er met zijn betoog niet in om voornoemde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

4.7.1.7. Waar verzoeker betoogt dat hij niet precies kan vaststellen wanneer de taliban voor het eerst bij hem thuis kwamen, dat hij nog erg jong was en moeite heeft met het situeren van gebeurtenissen in de tijd en dat hij niettemin beweert dat ze hen vanaf 2012 begonnen te bezoeken toen zijn vader in Ghanzi werkte, bevestigt hij in wezen het motief in de bestreden beslissing dat hij niet wist wanneer ze voor de eerste keer langskwamen.

Bovendien wijst de Raad erop dat hij voornoemd motief in de bestreden beslissing overtollig acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2. zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.8. Betreffende de motieven in de bestreden beslissing *“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde u dat uw hele familie bedreigd werd door de taliban, u en andere familieleden omdat uw vader weigerde bij hen aan te sluiten (CGVS, p.14 & 24). Even later beweerde u echter dat er niemand anders in uw familie bedreigd werd omdat er niemand oud genoeg was, u was de oudste zoon dus u en uw vader werden bedreigd (CGVS, p.27). Deze verklaringen vallen onmogelijk met elkaar te rijmen. Het is in dit opzicht tevens compleet onaannemelijk dat uw hele familie, net zoals uzelf, bedreigd werd door de taliban, maar nog steeds in hetzelfde dorp leven. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent wat de taliban met u wilden doen. U verklaarde eerst dat de taliban ermee dreigden uw familie te vermoorden indien uw vader niet stopte met zijn werk (CGVS, p.14). Even later herhaalde u dat de taliban u ook zouden vermoorden (CGVS, p.24). Echter, hierna stelde u dat de taliban u vroegen om voor hen te werken aangezien uw vader dit niet wilde doen (CGVS, p.24). U kon hierbij echter niet aantonen waarom ze u specifiek wilden rekruteren. U had geen speciale vaardigheden die nuttig konden zijn voor de taliban (CGVS, p.25). U stelde dat de taliban uw vader wilden rekruteren door zijn professionele activiteiten en de nuttige ervaring die hij daarbij opgedaan had (CGVS, p.24). Dit is echter geen afdoende uitleg voor het feit dat de taliban u wilden rekruteren aangezien de ervaring van uw vader niet van u op toepassing is. Wanneer u expliciet gevraagd werd of de taliban u wilden doden of rekruteren, stelde u opnieuw dat ze u wilden doden (CGVS, p.25). Door deze tegenstrijdige verklaringen komt uw geloofwaardigheid verder op de helling te staan.”*, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat er tijdens zijn interviews verwarringsproblemen zijn gerezen, verwarringen die hij niet kan verklaren, dat hij niettemin vasthoudt aan zijn versie dat de taliban hem en zijn vader hebben bedreigd, dat de taliban dreigden dat ze voor hen zouden komen werken en dat ze zouden worden gedood als geen van beiden ermee instemde zich bij hen aan te sluiten.

De Raad benadrukt nogmaals dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, waarbij aldus wordt overgegaan tot het bevestigen van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring, geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken of te herstellen. Met het vaag en algemeen betoog dat er tijdens zijn interviews verwarringen zijn gerezen die hij niet kan verklaren, slaagt verzoeker er niet in om een ander licht te werpen op voornoemde motieven.

4.7.1.9. Betreffende het motief dat het zeer opmerkelijk is dat de taliban in de periode vanaf 2012 tot de machtsovername in augustus 2021 vier à vijf keer langskwamen, terwijl ze in de periode vanaf de machtsovername tot twee weken voor verzoekers persoonlijk onderhoud tien à vijftien keer langskwamen, stelt verzoeker dat benadrukt moet worden dat de taliban zich voor de val van de regering overdag niet vrij kon bewegen, dat de taliban zich in verzoekers dorp pas na vier uur 's ochtends verplaatsten, omdat de autoriteiten dan niet meer in het dorp aanwezig waren, dat toen ze eenmaal aan de macht waren, ze konden komen en gaan wanneer ze wilden en dat zij daarom vanaf augustus 2021 herhaaldelijk zijn gekomen.

De Raad wijst erop dat hij voornoemd motief in de bestreden beslissing overtuigend acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.10. Wat het motief *“Voorts kan er ook gewezen worden op een incoherentie in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat de taliban tot twee weken voor uw persoonlijk onderhoud nog langskwamen op zoek naar u. Enkele dagen nadat uw vader vermist raakte, op de derde dag na de machtsovername, is uw familie bij uw maternale oom gaan wonen (CGVS, p.26). Dat de taliban nog meerdere keren langskwamen ondanks het feit dat er niemand meer in dat huis woonde, is op z'n minst opmerkelijk. Voorts verklaarde u dat de taliban nooit bij uw maternale oom langskwamen, enkel uw eigen huis werd doorzocht (CGVS, p.26). Dit is frappant aangezien het huis van uw maternale oom naast dat van u gelegen was, jullie deelden zelfs een muur (CGVS, p.6).”* betreft, stelt verzoeker dat hij niet kon verklaren waarom de taliban zijn oom niet had bezocht, dat zijn moeder hem niet alles in detail heeft uitgelegd omdat ze hem niet nog meer ongerust wilde maken en dat zijn moeder alleen uitlegde dat de taliban tien tot vijftien keer naar zijn huis waren gegaan om hem te zoeken.

Door louter zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaring dat zijn moeder uitlegde dat de taliban tien tot vijftien keer naar zijn huis waren gegaan om hem te zoeken, te herhalen, slaagt verzoeker er niet in om voornoemde motieven te weerleggen of er een ander licht op te werpen. Verzoekers betoog dat zijn moeder hem niet alles in detail heeft uitgelegd omdat ze hem niet nog meer ongerust wilde maken, is geen ernstig verweer. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in het land van herkomst. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn moeder en maternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de tien tot vijftien keer dat de taliban, na zijn vertrek, zijn langsgesproken.

Ook door louter te stellen dat hij niet kan verklaren waarom de taliban zijn oom niet had bezocht, slaagt verzoeker er niet in om een ander licht te werpen op voornoemde motieven. Verweerder heeft op pertinente wijze vastgesteld dat het op z'n minst opmerkelijk is dat de taliban nog meerdere keren langskwamen ondanks het feit dat er niemand meer in zijn huis woonde en dat het frappant is dat de taliban nooit bij zijn maternale oom – waar verzoekers familie sinds de derde dag na de machtsovername woonde – langskwam aangezien het huis van zijn maternale oom naast dat van hem gelegen was en zelfs een muur deelde.

4.7.1.11. Betreffende de verdwijning van zijn vader, betoogt verzoeker dat, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, zijn familie stappen ondernam om zijn vader te vinden, dat ze iedereen in hun omgeving opbelden om naar nieuws te vragen, dat hij uiteindelijk geen nieuws kreeg van zijn vader, dat zijn vader drie dagen na de val van de regering verdween, dat hij geen idee heeft wat er is gebeurd op de dag dat hij verdween, dat het al meer dan twee jaar geleden is dat zijn vader verdween en niemand hem sindsdien heeft gezien. Met dit betoog komt hij in wezen niet verder dan het volharden in en herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen op het CGVS. Dergelijk verweer is dan ook niet van aard om de motieven in de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt over de verdwijning van zijn vader, dat zijn spoorloze verdwijning in zijn dorp op een moment dat het gezien de gebedstijd drukker is zeer verwonderlijk is, temeer daar de inspanningen die hij en zijn familie leverden om zijn vader terug te vinden eerder pover zijn, dat verzoeker en zijn familie de vrienden en vroegere collega's van zijn vader opbelden met de vraag of zijn vader hen gecontacteerd had, zonder resultaat, dat zij geen andere pogingen hebben ondernomen om zijn vader terug te vinden, dat zijn vader nochtans uit zijn eigen dorp verdween waardoor er zeker van hen verwacht kan worden dat zij vooral in hun eigen dorp en omstreken zoektochten organiseerden en de lokale inwoners, en in het bijzonder de lokale verantwoordelijken, en later ook de taliban aanspraken om nieuws over hun vader te weten te komen en dat de beperkte pogingen die zijn familie ondernam om zijn vader terug te vinden sterk doet twifelen aan de voorgehouden verdwijning van zijn vader, te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

Waar verzoeker stelt dat zijn moeder ook de dorpsoudsten om hulp vroeg maar dat die uitlegden dat ze niets konden doen en dat ze niet wisten wat er met zijn vader was gebeurd, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker dit niet eerder verklaarde. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd op welke manier zijn familie geprobeerd heeft om zijn vader te zoeken. Hij verklaarde uitsluitend dat achteraf naar zijn collega's en vrienden werd gebeld om te vragen of zij iets vernomen hadden. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekers moeder ook de dorpsoudsten om hulp vroeg, werpt verzoeker met dit betoog geen ander licht op de vaststelling dat zijn vader uit zijn eigen dorp verdween waardoor er zeker van verzoeker en zijn familie verwacht kan worden dat zij vooral in hun eigen dorp en omstreken zoektochten organiseerden en, nadat zij de lokale inwoners, en in het bijzonder de lokale verantwoordelijken aanspraken, ook de taliban aanspraken om nieuws over hun vader te weten te komen. Verweerder heeft op goede gronden gesteld dat de inspanningen die verzoeker en zijn familie leverden om zijn vader terug te vinden eerder pover zijn en dat de beperkte pogingen die zijn familie ondernam om zijn vader terug te vinden sterk doet twifelen aan de voorgehouden verdwijning van zijn vader. Verzoekers betoog dat zijn familie niet meer weet waar ze terecht kunnen voor hulp is een loutere bewering en doet geen afbreuk aan voornoemde pertinente vaststellingen.

Door louter te stellen dat hij aanneemt dat de taliban verantwoordelijk was voor de verdwijning van zijn vader maar dat hij het niet met zekerheid kan zeggen, slaagt verzoeker er geenszins in om de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat uit verzoekers verklaringen moet afgeleid worden dat de verdwijning van zijn vader niet het werk van de taliban was, aangezien de taliban ook na zijn verdwijning bij hem thuiskwam op zoek naar zijn vader, te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

4.7.1.12. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.7.1.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden

geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *'qisas'*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *'hudud'*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de

voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

4.7.2.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij op 15 november 2021 in België aangekomen is en op 16 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat hij dus bijna twee jaar in België is, dat hij sinds zijn aankomst in België verschillende banen heeft gehad, dat hij tussen 30 januari 2023 en 12 mei 2023 voor het bedrijf B.F.S. werkte, waarvan hij ter staving een arbeidsovereenkomst voorlegt, dat hij zich vervolgens heeft ingeschreven als uitzendkracht bij A.J. & H., dat zijn werkgever verklaart dat hij tevreden is met zijn werk en dat hij altijd stipt en serieus is, waarbij hij voornoemde verklaring aan zijn verzoekschrift voegt, dat hij sinds 23 juni 2023 voor de firma U. nv werkt, waarvan hij ter staving eveneens arbeidsovereenkomsten voorlegt, dat dit een bedrijf gespecialiseerd in kaas en vlees is, dat hij zich met name bezighoudt met het varkensvlees dat hij moet snijden en verpakken. Verzoeker betoogt dat hij als hij terugkeert het risico loopt als verwesterd te worden beschouwd en niet aan de praktijken die in Afghanistan door de taliban worden toegepast te voldoen, en het risico loopt te worden ontvoerd, gemarteld en zelfs gedood, dat hij dus deel uitmaakt van een groep die het doelwit is van de taliban vanwege het feit dat hij lange tijd in Europa heeft gewoond.

In zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 stelt verzoeker dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dat dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat. Hij legt ter staving van zijn verwestering attesten neer van zijn werkgever, een eigen verklaring (zie *infra*), verklaringen van collega's, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, een "*individuele overeenkomst tot toekenning van maaltijdcheques in elektronische vorm*" en een blanco formulier "*Aansluiting bij de ziekenhuisopname verzekering*" met het logo van het bedrijf waar hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur heeft ondertekend.

4.7.2.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en tot minstens zijn 19 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de vijfde graad van het lager onderwijs naar school is gegaan en zijn grootvader hielp met landbouw (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar en zeven maanden in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds november 2021, *in casu* iets meer dan 2,5 jaar, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broers, vier zussen en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker om de maand of twee maanden via Whatsapp nog contact heeft met zijn moeder en zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Waar verzoeker verwijst naar zijn eerdere tewerkstelling bij B.F.S, zijn inschrijving als uitzendkracht bij A.J. & H. en zijn huidige tewerkstelling bij U. nv, en in dit verband attesten van zijn werkgevers, arbeidsovereenkomsten, een overeenkomst tot toekenning van maaltijdcheques, een blanco formulier "*Aansluiting bij de ziekenhuisopname verzekering*" en verklaringen van collega's voorlegt, kan de Raad enkel vaststellen dat hieruit blijkt dat verzoeker in België heeft gewerkt en werkt, alsook dat zijn werkgevers en collega's zeer tevreden over hem zijn. Verzoeker stelt dat hij zich bezighoudt met het varkensvlees dat hij moet snijden en verpakken, doch uit de voorgelegde arbeidsovereenkomsten bij U. nv blijkt dat hij er in het verleden werkte als orderpicker en thans als magazijnier. Verzoekers tewerkstelling in België en de door hem voorgelegde stukken in dit verband tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De voorgelegde stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker in zijn eigen verklaring bij zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 stelt dat hij de Belgische cultuur leerde kennen en deze heeft omarmd na jaren in angst geleefd te hebben in zijn thuisland, dat hij zich thuis voelt in België, dat hij hier een leven heeft opgebouwd waarin hij gesteund wordt door zijn begeleiders in het centrum, vrienden en collega's, dat het een leven is waarin hij vrij is om keuzes te maken, om naar school te gaan en te studeren, dat hij momenteel in een vleesfabriek werkt maar dat zijn droom is om verder te studeren en de taal te leren, dat hij de afgelopen drie jaar in zijn leven in het teken heeft gezet om te aarden, een toekomst op te bouwen in België en te integreren in de Belgische samenleving, dat hij de wens heeft om zijn leven hier te mogen voortzetten waar hij de afgelopen twee jaar al een belangrijke basis voor heeft gelegd, een kans om iets terug te doen voor België, een kans om als een volwaardig lid een bijdrage te kunnen leveren aan de Belgische samenleving, merkt de Raad op dat hij met dit betoog – nog daargelaten de vaststelling dat hij zich met zijn verklaringen, met uitzondering van zijn tewerkstelling en de steun van zijn collega's, beperkt tot loutere beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt – hoogstens aantoonde dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad wijst er in dit verband verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving

van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van iets meer dan 2,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende iets meer dan 2,5 jaar maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn uiteenzetting over zijn tewerkstelling in België, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïntervieerd/vervolgd.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Waar verzoeker nog wijst op het repressieve beleid van de taliban en in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 stelt dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, stipt de Raad aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker nog citeert uit het Nansen-rapport en stelt dat het risico op vervolging door de taliban groter is voor jonge mannen en in rurale gebieden, wijst de Raad erop dat het louter feit een jongeman te zijn afkomstig zijn uit een ruraal gebied niet volstaat om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit ruraal gebied en een jonge man is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan en waarmee hij nog steeds contact heeft.

Voor het overige beperkt hij zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie die geenszins concreet op hem kunnen worden toegepast. Uit het bovenstaande kan dus niet blijken, laat staan dat verzoeker dit aannemelijk maakt, dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Hij maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, waardoor hij vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïntervieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Gelet op het

voorgaande kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 nog een betoog voert omtrent het gebrek aan gegevens met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 15 maart 2024 wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het

profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden."

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker ook nog een betoog voert in zijn verzoekschrift, zijn aanvullende nota en ter terechtzitting over het gebrek aan actuele en betrouwbare informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4.

Betreffende de verwijzing in het verzoekschrift naar arrest nr. 278 653 van de Raad van 12 oktober 2022, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die iets meer dan 2,5 jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.7.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, de aanvullende nota en het betoog ter terechtzitting, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker betoogt dat na de machtsovername door de taliban de internationale hulp, die veel Afghanen in staat stelde te overleven, werd afgesneden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.7.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broers, vier zussen en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker om de maand of twee maanden via Whatsapp nog contact heeft met zijn moeder en zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

4.7.3.4. Waar verzoeker betoogt dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban, dat de situatie zeer onstabiel blijft en er momenteel geen conclusies getrokken kunnen worden over de situatie in Afghanistan en hoe deze zich in de toekomst zal ontwikkelen, dat veel journalisten werden geëvacueerd of moesten vluchten en de media voor veel uitdagingen stonden, waaronder een gebrek aan middelen en beperkingen op de mediavrijheid, dat het bijgevolg zeldzaam werd om te rapporteren over gebeurtenissen die buiten Kabul plaatsvonden, dat een aantal bronnen zijn gestopt met het publiceren of bijwerken van documenten die belangrijk waren voor de productie van COI over Afghanistan, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet is in punt 4.4. De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, doch dat hij van oordeel is dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.7.3.5. Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.7.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

4.7.3.7. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de 'National Resistance Front' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'Improvised Explosive Devices' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan*

van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.8.3. Verzoeker zet geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

Verzoeker brengt voorts geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven in punt 4.4.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in punt 4.8.2. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.4. Betreffende verzoekers kritiek dat noch uit het gehoorverslag noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een onderzoek heeft gevoerd of een analyse heeft verricht of er sprake was van persoonlijke omstandigheden die het risico op willekeurig geweld zouden kunnen vergroten, wijst de Raad erop dat verzoeker ook in het kader van de procedure bij de Raad de gelegenheid heeft gekregen om de risico-verhogende persoonlijke omstandigheden in zijn hoofde toe te lichten maar dat hij aldus geen dergelijke concrete elementen doet gelden.

4.8.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij opnieuw op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.8.6. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER